

сочили на своите крепости, съградени въ скалитѣ, дето били прибрали женитѣ и родителитѣ си, и заплашили съ заплетена, тежка и кръвопролитна война.

И, наистина, войната избухнала и била крайно жестока. Въ най-последния моментъ, когато всички надежди за победа у тракитѣ изчезнали, най-храбритѣ отъ тѣхъ решили да не се предаватъ, а да умратъ въ бой съ честъ. Единъ отъ двамата водители на храбрецитѣ, на име Тарси, казалъ, че „трѣбва да се ускори краятъ; трѣбва да се прекрати, както надеждата, тъй и страхътъ, и подалъ примѣръ, като забилъ мечъ въ гърдитѣ си. Не липсвали и други, които потърсили смъртта по сѣщия начинъ. Турезъ съ своя отредъ очаквалъ нощта. Тя била страшна, съ проливенъ дъждъ. Неприятелътъ (тракитѣ) ту съ буенъ викъ, ту съ дълбоко мълчание, възбуждалъ недоумение у обсаждащитѣ (римлянитѣ). „Варваритѣ почватъ следъ това да се притичатъ на тълпи. Тѣ хвърлятъ въ окопа ржчи

камъни, обгорѣли на края колове, отсѣчени дървета, и напъльватъ вече рововетѣ съ храсталакъ, пръте и трупове. Нѣкои поставятъ по-рано пригответени мостове и стълби на кулитѣ и жбцитѣ, залавятъ ги, смѣкватъ ги и се биятъ отблизу съ противницитѣ си (римлянитѣ). Римскитѣ солдати ги отпжждатъ съ стрели, тласкатъ ги съ гърба на щита, хвърлятъ стенни копия и събарятъ върху имъ натрупанъ камененъ материалъ. Спечелената вече победа и срамътъ, ако отстъпятъ, окуражава римлянитѣ. Варваритѣ пъкъ се окуражаватъ отъ мисълта, че това е последниятъ опитъ за спасение. Тѣ се възбудили и отъ плача на майкитѣ и женитѣ имъ, повече отъ които сѣ тамъ . . . Ударитѣ се нанасятъ на sluка, ранитѣ се получаватъ неочаквано. Своитѣ и враговетѣ не се разпознаватъ . . . На разсъмване най-храбритѣ били изтикани въ най-високата частъ на крепостта, отдето били принудени да се предадатъ . . .“

